

TAJEMNÁ TETOVÁNÍ

FANATICKÁ NÁBOŽENSKÁ SEKTA

KRVAVÝ RODINNÝ MASAKR

KŘESLO VYKOUPENÍ

M. W. CRAVEN

THRILLER

KŘESLO VYKOUPENÍ

Copyright © M. W. Craven, 2024

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Melicharová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6626-0 (pdf)

KŘESLO VYKOUPENÍ

M. W. CRAVEN

PŘELOŽILA LUCIE MELICHAROVÁ

VENDETA

*Věnováno Joanne, jež stojí za všemi hloupostmi, co jsem
za uplynulá léta napáchal – buď je přímo iniciovala,
nebo mě v nich alespoň podporovala.*

Tři udrží tajemství, jsou-li dva z nich mrtví.

Benjamin Franklin, 1735

Na počátku všeho byli nenechaví ptáci.

Černí jako noc a s žalem v očích. Za pronikavého, skřehotavého krákání se snesli nad dary, které jim odhalila zem. Mávali křídly potřísněnými tuší a přetahovali se o kořist nejvybranější jakosti. Nelítostnými, ostrými zobáky odtrhávali chuchvalce masa a lačně zaháněli neukojitelné choutky.

Vrány.

Přírodní úklidová četa.

Slétly se jich desítky.

A zvěstovaly smrt...

Budova nemocnice pamatovala už spoustu zim. Svatostánek pro choré pocházel ještě z dob, kdy čištění komínů měly na starost osmileté děti a královna spravovala říši, již se velikostí nevyrovnala žádná jiná. Tehdy tomu tady přezdívali ústav pro choromyslné, časem se vžilo stávající označení psychiatrická léčebna.

Svět je pořád stejný, mění se jen tváře.

Muž, který zíral z vysokého klenutého okna bez záclon, však nepřemýšlel o krizi duševního zdraví ve Spojeném království, zaujalo ho barevné provedení nemocniční chodby. Dumal nad tím, zda odstín zvolili kvůli jeho terapeutickému efektu. Měl podezření, že nikoliv. Ústavní zelená. Taková ta barva, na niž v přirozeném světě nenarazíte, navíc stále doprovázená štiplavým pachem novoty. Připadalo mu, že budově vtiskuje spíš ráz vězení než léčebné instituce. Možná to byl záměr.

Chodba zela prázdnotou a ozvěna se jí nesla jako v kostele. Zatuchlé ovzduší prosycoval vyumělkovaný pach osvěžovačů do zásuvek, lino na podlaze se lesklo jako zrcadlo. Chodbu uzavíraly tmavě modré dvoukřídle dveře na čip, bezpečnostní vchod na protějším konci byl z oceli. Z chodby se dalo vstoupit do tří místností. Muž čekal na pokyn, aby mohl vejít do té prostřední. Ani jedny dveře neměly kliku.

Na chodbě nebyla žádná lavička, žádná čekárna vybavená televizními obrazovkami, pokojovkami a časopisy o idylickém životě v oblasti Cotswoldsu, a tak zůstal stát. Z opačné strany bezpečnostních dveří kdosi zaječel a někdo další zakřičel. Netrvalo dlouho a v povyku, jenž se strhl, rozpoznal přízvuky všech čtyř světových stran zdejšího kraje. Neodvrátil se od okna. Jekot, křik, pláč i varovná hlášení tvořily neodmyslitelný hudební podkres nemocnice, árii, jež zdejšími zdmi prostupovala dnem i nocí.

Věděl, že sem za ním nikdo nevstoupí.

Alespoň prozatím.

Za oknem se objevila vrána. Zakroužila v oblacích a snesla se na nemocniční trávník. Ve chvíli se k ní připojily dvě další. Muž pozoroval, jak svými silnými, vychrtlými pařáty rozrývají zem a pasou po broucích, červech či jiné havěti. Zhnuseně se otrásl. K vránám si vypěstoval odpor.

Odvrátil se a pohlédl na hodinky. Už byl skoro čas. Vyndal z kapsy mobil, aby se podíval, jestli se po něm někdo neshání. Ale ne. Ani jedna zpráva. Dokonce ani zlom vaz od kamarádky. V odrazu černého displeje spatřil svou tvář. Oči měl zarudlé, podrážděné a opuchlé, jako by strávil noc v letadle. Ruce, v nichž držel telefon, pokrývalo plno mozolů, škrábanců a páchly mořskou vodou. Napadlo ho, jestli se vůbec někdy zahojí.

Prostřední dveře se otevřely. Z místnosti vyšel holohlavý muž, na sobě jasně modrou halenu a černé kalhoty, za pasem připnutý osobní alarm. Stačí zatáhnout za šňůrku nebo zmáčknout červené tlačítko a ihned k němu přispěchají ostatní, ať už bude kdekoliv. Jako když policista naléhavě žádá posily.

K holohlavému muži se připojil menší pán v obleku. Vypadal vystresovaně, jak bývá u lékařů zvykem. „Doktorka Langová je připravena vás přijmout,“ pravil.

Na tak majestátní budovu působila místnost ponuře a bez nápadu. Stěny byly krémově bílé, nikoliv zelené, přesto z nich křičelo, že se jedná o ústavní zařízení. Hnědé dlaždice zátežového koberce, laciná prázdná knihovna s prohnutými policemi. Interní oznámení a děkovné kartičky přichycené izolepou k červené plstěné nástěnce. Doktorka Langová na příchozího čekala za masivním pracovním stolem. Před sebou měla pouze béžový spis a krabici kapesníků.

Nadzvedla se v křesle, aby se s ním pozdravila. Bylo jí lehce přes třicet a na sobě měla zelené prošívané šaty bez rukávů. Nenalíčenou tvář jí částečně zakrývaly dlouhé tmavé vlasy. Napadlo ho, že působí plaše. Zauvažoval, zda takový povahový

rys nepředstavuje překážku při její profesi. Spíš ne, plaší lidé patří k těm nejempatičtějším. Člověk se jim nejsnáze svěřuje a otevírá.

Potřásli si rukou a představili se.

„Posaďte se,“ vyzvala ho.

„Díky, doktorko Langová.“

„Kdyby vám to nevadilo, preferovala bych spíš Claru.“

Byl ze staré školy. Rozhodně nehodlal oslovovat lékařku křestním jménem. Nesluší se to. „Pokusím se,“ prohodil a svezl se do křesla na své straně stolu. Bylo mohutné a v ordinaci působilo tak trochu nepatříčně. Doktorka Langová si hověla v navlas stejném.

„Mrzí mě, že jste se musel vláčet až sem,“ omluvila se. „Raději bych se s vámi sešla na příjemnějším místě, ale mám tu dnes objednané pacienty a nemohla jsem se uvolnit.“

„To vůbec nevadí, rád jsem se projel. Nadřizení jsou navíc štěstím bez sebe, že jsem si konečně našel čas.“

„Čekal jste dlouho?“

„Dvacet minut, ale dorazil jsem s předstihem.“

„Omluvte zdejší prostředí,“ máchl rukou kolem sebe. „Tahle ordinace není moje, půjčila jsem si ji jen pro dnešek. Bude se rekonstruovat, proto tu teď prakticky nic není. S pacienty se scházím přímo na oddělení, ale jelikož tu nejste hospitalizovaný, napadlo mě, že nám přijde vhod něco v ústraní. Na opačné straně dveří bývá občas pořádně živo.“

„To si umím představit,“ odvětil návštěvník.

„Na příští sezení najdeme vhodnější místo. Dnešek je opravdu pouze o tom, abychom se vzájemně trochu poznali.“

„Dobře.“

Usmála se. „Nuže, jak už jsem zmínila, jmenuji se Clara, a ačkoliv mám doktorát z medicíny, nejsem klasická lékařka, pracuji jako terapeutka. Se specializací na léčby traumatu. Mám zkušenosti s kognitivně-behaviorální terapií, somatickým prožíváním, senzomotorickou psychoterapií, desenzitizační a re-procesingovou terapií pomocí očních pohybů, což je technika

známá rovněž pod zkratkou EMDR, a všemi dalšími nejčastěji aplikovanými metodami. I když nemusíte rozumět tomu, co všechno tohle lékařské ptydepe znamená, potřebuji, abyste pochopil jednu věc.“

„A to?“

„Vím, co dělám.“

Otevřela spis na stole. Uvnitř spatřil listy s poznámkami – některé psané ručně, jiné na stroji či počítači, a všechny držely pohromadě pomocí plastových svorek. Zrak mu padl na fotografie jeho zranění, mezi nimiž vynikala zlomená ocnice. Při té vzpomínce sebou škubl.

„Můžeme začít?“ zeptala se.

Pokrčil rameny.

Mile se na něho usmála. „Jak víte, zaměstnavatel vás sem poslal po tak trochu znepokojivém chování při výkonu povolání...“

„Chybička se vloudila,“ přerušil ji. „Znepokojivé chování bych tomu úplně neříkal.“

„Přesto považoval za žádoucí uhradit dopředu hned tři sezení. Co si o tom myslíte?“

mlčel. Doktorka Langová vytáhla ze spisu tenkou listinu.

„Tohle je dotazník s vaším sebehodnocením,“ řekla. „Chtěla bych vám poděkovat za upřímnost. To se často nevidí.“ Poklepala prsty na dokumentaci. Nehty měla krátce zastřižené a nenalakované. „Slibný začátek.“

„Jestli to mám absolvovat, tak se vším všudy,“ odpověděl.

„Tak co kdybychom přestali chodit kolem horké kaše a přešli rovnou k věci? Pořád míváte migrény, je to tak?“

Muž se dotkl zrohovatělé, zjizvené tkáně kolem oka. „Jo, ale těžko říct, jestli za to může zranění, nebo spíš nedostatek spánku.“

„Zřejmě kombinace obojího,“ odvětila terapeutka. „Ovšem absence spánku znamená horší rekonvalescenci po úrazu hlavy.“ Zkontrolovala cosi ve spisu. „Píše se tu, že jste odmítl léky na spaní.“

„To je pravda.“

„Proč? Zopiklon se běžně předepisuje pacientům, které trápí problémy se spánkem.“

„Mlčel.“

„Léčíte se sám? Proto jste to odmítl?“

„Sám?“

„Nadměrná konzumace alkoholu, sedativa jako benzodiazepiny či barbituráty. Možná dokonce heroin. Někomu tak vynalézavému jako vy jistě nedělá problém opatřit si něco na dobrou noc.“

Usmál se. „Neléčím se sám, doktorko Langová,“ uklidnil ji.

„Tak proč odmítáte léky na předpis?“

Místo odpovědi se otočil ke dveřím, protože někdo zaklepal. Do ordinace vstoupil onen holohlavý muž. V rukou držel tác. „Nesu čaj.“

Položil na stůl dva jednorázové kelímky a papírový dávkovač na léky plný kostkového cukru. Poté odešel a zavřel za sebou dveře. Muž se natáhl pro jeden z kelímků a trochu usrkl. Ušklíbl se. Čaj byl jen vlažný. Terapeutka pacienta pozorovala přes okraj vlastního kelímku. Jestli ji teplota čaje zarazila, nechávala si to pro sebe.

„Co se stane, když se pokoušíte usnout?“ zeptala se.

„Převaluju se až do rána a ne a ne zabrat.“

„A přesto nadále odmítáte běžně předepisované léky.“

„Ano.“

„Vy usnout nechcete, že ne?“ otázala se terapeutka.

Po chvíli zavrtěl hlavou.

„Protože když spíte, zdají se vám věci, které se vám nelíbí?“

Přikývl.

„Noční můry?“

Znovu přikývl.

„A o čem jsou?“

Neodpověděl. Složil ruce do klína a hypnotizoval je pohledem.

„Co vidíte, když zavřete oči?“ pobídla ho doktorka Langová ještě jednou.

Vzhlédl. V očích strach a slzy.

„Vrány,“ zašeptal detektiv seržant Washington Poe. „Když usnu, tak se mi zdává o vránách.“

„O vránách?“ podivila se doktorka Langová. „Míváte noční můry o vránách?“

Přikývl.

„Trápí vás už od dětství, nebo až v poslední době?“

„Teprve posledních pár měsíců.“

„Prošel jste si traumatickým zážitkem, seržante... Nevadilo by vám, kdybych vás oslovovala Washingtoně? Seržant Poe zní strašně formálně.“

„Jak je libo.“

„Prošel jste si traumatickým zážitkem, Washingtoně,“ zopakovala. „Pročítala jsem si souhrnnou zprávu o případu a s takovou hrůzou jsem se ve své terapeutické praxi doposud nesetkala, ani zdaleka ne. Několik osob vám zemřelo doslova před očima. *Vy sám* jste málem zemřel. Prostřednictvím těch nočních můr se v tom vaše hlava zřejmě snaží najít nějaký smysl, navíc vrány jsou po staletí spojovány se ztrátou. V řadě kultur platí za prostředníky mezi životem a smrtí.“

„Říká se to.“

„Mnozí terapeuti by vás nejspíš zkusili odbýt klišovitou diagnózou, podle níž se skrze noční můry vypořádáváte s tím, co jste zažil. Vysvětlili by vám, že vrány symbolizují části případu, které jste neměl pod kontrolou, a zlé sny tedy nejsou ničím než obranným mechanismem vašeho podvědomí.“

„Když to říkáte, doktorko.“

Znovu se usmála.

Měla krásný úsměv, úplně jí rozzářil tvář. „Já se nicméně domnívám, že jste příliš velký pragmatik na to, abyste přijímal fantaskní koncepty na způsob freudovského vytěsnění. Nemyslím si, že byste přenášel negativní emoce z původního zdroje na méně děsivé příjemce.“ Položila ruku na spis. „Pokud se vám

zdávají noční můry o vránách, věřím, že nejspíš sehrály zásadní roli v tom, co se seběhlo. A to doslova.“

Poe ztuhl, jako by jím projel elektrický výboj.

„Ale něco se mi na tom pořád nezdá, Washingtoně,“ pokračovala.

„Nezdá? Proč?“

„Protože jsem pročetla váš spis od začátku do konce, a nejenže v něm není jediná zmínka o vránách, ale nemám ani pocit, že byste se nachomýtl k něčemu, co by je teoreticky mohlo přilákat. Víím, že vrány vábí tlejší maso, ale v době, kdy jste se dostal k Bouřkovému dubu, byl zemřelý už dávno pryč. A ten zbytek se neodehrál venku.“

Terapeutka vzala spis do ruky.

„V časové ose nejsou žádné mezery, což znamená, že pokud jste na vrány *opravdu* narazil, muselo se tak stát ještě před tímhle případem. Mám pravdu?“

Zarytě mlčel.

„V tu chvíli se to mohlo zdát nepodstatné,“ dodala. „Možná jste je ani nezaregistroval.“

„Tak proč je vídám ve snech?“ zeptal se Poe.

„Podvědomí je záluďná šelma, Washingtoně. Dokáže přeska-
kovat z jednoho na druhé způsobem, o jakém se našemu vědomí ani nezdá. Zpracovává informace jinak. Zatím vám to nedochází, ale v tuhle chvíli vaše mysl považuje vrány za katalyzátor všeho, co následovalo.“

„Takže takhle to se mnou zůstane už nafurt?“ odfrkl si. „Kdykoliv usnu, vzbudím se s hrůzou a křikem?“

„Ne, vaše mysl se uzdraví. V tuto chvíli není vzpomínka na traumatickou událost řádně uložená. Ještě jste ji nezpracoval, což znamená, že je snadno dostupná, snadno se oživí. To dokážeme napravit, ale musíme společně udělat první krok.“

„A to?“

„Začít rozlišovat mezi vnějšími hrozbami, které vyžadují akci, a vnitřními hrozbami způsobujícími váš intenzivní, až paralyzující strach. Jinými slovy se potřebujeme překlenout do fáze,

kdy se vám bude moct zdát o vránách, aniž byste zas a znovu prožíval uplynulé události.“

„A jak to uděláme?“

„Pro začátek si zkusíme povídat.“

„Jsem chlap přes čtyřicet a pracuju jako policajt,“ shrnul Poe.
„O svezích pocitech nemluví.“

„Však také nechci, abyste mluvil o svých pocitech. To je naopak to poslední, co bych po vás chtěla. Zajímá mě vaše minulost, s čím bojujete. Na vzpomínky, co vám nedají spát, se zaměříme až následně.“

„Jak?“

„Všechno má svůj čas. Ale nepůjde o nic nepříjemného.“

Poea nepřesvědčila. Asi to bylo poznat.

„Věříte mi, Washingtone?“

„Vaše pověst vás předchází.“

„Na to jsem se neptala.“

„Důvěru si člověk musí zasloužit.“

„Teď z vás promluvil opravdický policajt. Co mi dát šanci, abych si zkusila zasloužit tu vaši?“

„Nemám na výběr,“ připustil. „Takhle nemůžu fungovat dál.“

„Správně,“ pochválila ho. Obrátila pozornost k časové ose na deskách spisu. „Tady se píše, že případ se oficiálně otevřel, když vás požádali o názor ohledně vraždy u Bourkového dubu,“ řekla.
„Co kdybyste mi pověděl, kdy to začalo doopravdy? Co kdybyste mi povyprávěl o těch vránách?“

Poe se zahleděl na prázdný kelímek. Uvažoval, jestli by nemohl dostat ještě trochu čaje. V ústech mu vyschlo. „Je pravda, že tam figurovaly i vrány,“ připustil. „Ale celé to odstartoval jinačí vandal britských luhů, pár hodin před nimi.“

„Cože?“

„Kolik toho víte o jezevcích, doktorko Langová?“

KAPITOLA TŘETÍ

O devět měsíců dříve

Ze znuďeného vysedávání nad poledním pivem Poe vytrhl zabobanec s kyticí v ruce, jenž si to za nadávek „Proklatí jezevci!“ nakráčel do hospody.

Poe si zrovna chtěl objednat druhý hořký ležák Borrowdale Bitter a zvažoval, jestli nepožádat i o skotské vejce. Pak už by se to snad dalo považovat za vyvážený oběd i podle státem doporučovaných zdravotnických tabulek. Teď ho nicméně zaujalo, co napáchali oni „proklatí jezevci“.

Muž si to šinul k opačnému konci naleštěného baru hostince Crown Inn. Così si mumlal pod vousy. Hostinská, příčinlivá žena kolem pětačtyřiceti, mrkla na Poea a zamířila k nově příchozímu. Opřela se lokty o pult z mahagonového dřeva a otázala se návštěvníka: „Co takhle vázu na to kvítí, Stephen?“

„Proklatí jezevci,“ zopakoval Stephen namísto odpovědi, byť tentokrát ne tolik záštiplně.

„Co máš proti jezevcům?“

„Ale, nebožka maminka. Šel jsem jí dát na hrob kytku. A ti bastardi ji vyhrabali.“

Poe se trochu naklonil, aby lépe slyšel. Na skotské vejce rázem zapomněl.

„Však ta je v Pánu už kolik... dobřejch patnáct roků?“ odvětila hostinská.

„Sedmnáct.“

„Pravda. Byla jsem jí na pohřbu.“

„Vzpomínám si. Měla vás ráda.“

„Ale naši pípu mívala ještě radši, co?“

„Tu a tam nepohrdla tmavým nefiltrem,“ připustil Stephen.

„A cos to teda povídal o těch jezevcích?“

Vtom Poeovi zazvonil mobil. Zamračil se. Stephen se zrovna dostával k nejlepšímu a on nehodlal zmeškat jediné slovo. Pohlédl na displej a užuž chtěl hovor odmítnout.

Zarazil se.

Volala Estelle Doyleová.

„V té hospodě jste seděl sám?“ zeptala se doktorka Langová.

„Ano,“ odpověděl Poe. „Proč? Je to podstatný?“

„Možná. Jak to, že s vámi nebyla přítelkyně? Myslela jsem, že žijete spolu.“

„Estelle je vlastně moje *snoubenka*.“

„Vážně?“

Přikývl, zčásti pyšně, zčásti rozpačitě.

„Pak bych tedy měla gratulovat. Zasnoubili jste se teprve nedávno? Ve spisu o tom není ani zmínka.“

„Před pár měsíci.“

„Poznamenám si to.“ Pohlédla na prázdný stůl. „Hrome, zapomněla jsem si propisku.“ Otevřela zásuvku u psacího stolu a zašátrala uvnitř. „Věřil byste tomu? V celé ordinaci není čím psát. Nemáte propisku, Washington?“

Poe sáhl do kapsy. Prázdná. „Taky u sebe žádnou nemám,“ odpověděl.

„Policista bez propisky?“ podivila se rozverně. „Není to ne-standardní?“

„Nejsem zrovna standardní policajt.“

Zabubnovala prsty o spis. „O tom mě přesvědčovat nemusíte. Tak si to holt poznamenám později. Ale povězte mi, bylo to romantické? Kde jste ji požádal o ruku?“

„Nikde,“ odpověděl Poe. „Estelle požádala mě.“

„Jak... netradiční.“

„Slabý slovo. Pod záminkou mě vylákala na pitevnu, a jen co vejdu dovnitř, na pitevním stole vidím z článků prstů sestavené „Vezmeš si mě?““

„Z článků...“ hlesla doktorka Langová zaskočeně. Zamyslela se. „Ale k tomu je potřeba nějakých čtyřicet kůstek.“

„Čtyřiačtyřicet,“ opravil ji Poe. „Zapomněla jste na otazník. Věřte, že nechcete vědět, co za kost použila místo tečky.“

„Vlastně asi chci.“

„Už nevím to jméno, ale odděluje nos od mozku.“

„Čichová kost,“ pronesla doktorka Langová automaticky. „Kde to, probůh, všechno sehnala?“

„Nenašel jsem odvahu se zeptat.“

„Takže jste souhlasil?“

„Miluju ji,“ odpověděl. „Nejsme spolu zas tak dlouho, ale asi mi na ní záleží už léta. Jen mi trvalo, než mi to došlo, protože tak trochu nahání hrůzu. Připili jsme si na to pívem, co vytáhla z chladicího boxu na mrtvoly.“ Odmlčel se. Zhodnotil doktorčin nevěřící výraz. „Jak jste sama řekla, netradiční žádost o ruku.“

„Kde tedy Estelle byla? Proč vás nedoprovázela?“

„Odletěla do Států.“

„Pracovně? Mezi soudními lékaři prý patří ke světové špičce.“

„To jo, ale do Ameriky neletěla pracovně. Byla tam jako psychická podpora pro Tilly.“

Doktorka Langová nahlédla do spisu. Prolistovala vyjádření Bradshawové, Flynnové a několika dalších. Poe se doteď neobtěžoval si je přečíst.

„Myšleno pro slečnu Bradshawovou?“ zeptala se. „Mám tu její vyjádření k vaší osobě.“ Začetla se do něj. „Panečku, to je ale pěkná řádka titulů, co má za jménem.“ Vzhlédla. „Vaše kamarádka?“

„Nejlepší. Letěla do New Yorku převzít cenu za objev v oblasti matematiky na nějaký hogofogo ceremoniál. Souviselo to s Newtonovým číslem.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Jde o to, že když na sebe natlačíte hromadu koulí, každá z nich má nějaké Newtonovo číslo. Anglicky se používá označení *kissing number* a vyjadřuje to počet dalších koulí, kterých se ta první může naráz dotýkat. Například v 1D se Newtonovo číslo rovná dvěma. Každá koule se může dotýkat jen jedné další nalevo a jedné napravo. Představte si to jako kulečnickové koule natlačené v lajně podél mantinelu. Ve 2D už je to šest.“

„To nezní nijak zvlášť složité.“

„Newtonovo číslo ve 24D činí 196 560.“

„Beru zpět, tohle už je docela oříšek.“

„Taky že jo. A Tilly dala dohromady výpočet pro 28D,“ vysvětlil Poe. „Byl jsem s ní, když tu rovnici sestavovala. Za půl hodky měla hotovo.“

„Takže Tilly je matematický génius?“

„Jeden z největších mozků v historii, bez přehánění.“

„Nechtěl jste ji také doprovodit?“

„To bych tuze rád.“

„Tak proč jste...“

„Vypovídal jsem u soudu v případě vraždy. Nešlo se z toho vyvlíknout. A totéž šéfová.“

„Detektiv inspektorka Flynnová?“

„Jo. Dostala předvolání na to samé jednání, takže nemohla odletět ani ona. Tilly do té doby v zahraničí nikdy nebyla. Dokonce ani necestovala letadlem. Poprosila proto Estelle, jestli by ji nedoprovodila ona.“

„Dobrá, takže jste seděl v hospodě a zavolala vám Estelle. Co se dělo pak?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Už čekáte na letišti?“ zajímal se Poe, jakmile se s Estelle vzájemně podělili o novinky.

„Check-in jsme zvládly před pár hodinami, za dvacet minut budeme nastupovat do letadla.“

„Jak se Tilly popasovala s proslovem?“

„Dost po svém.“

„Neke, to bych fakt nečekal.“

Doyleová se rozesmála. Ten zvučný hrdelní smích Poeovi připomněl, jak moc se mu po ní poslední týden stýskalo.

„Nejdřív sálu plnému vědců vysvětlovala fyzikální zákonitosti letecké přepravy, pak pět minut děkovala tobě...“

„Mně? Proč děkovala mně?“

„Prý ji k té rovnici inspirovalo, když viděla, jak si cpeš do pusy čtyři nakládané cibulky naráz.“

„Ale to jsem udělal jen proto, abych ji rozesmál. To jim nevyprávěla, že ne?“

„Co myslíš?“ odpověděla Doyleová. „Potom všem pověděla o našem nedávném zasnoubení a donutila publikum, aby zvolalo třikrát sláva na počest Estelle Doyleové a Washingtona Poea.“

„To neudělala!“

„Tak znovu: co myslíš?“

„Vždyť nikdo z přítomných nemohl tušit, co jsme zač.“

„Ve tvářích se jim zračily určité náznaky rozpaků,“ připustila Doyleová. „Nicméně nakonec podlehl jejímu nakažlivému nadšení. Nic pozoruhodnějšího jsem v životě neviděla. To děvče by dokázalo vést vojáky do bitvy, kdyby si to usmyslelo.“

„Tak aspoň že ji slyšela jen skupinka vědátorů.“

„A spolu s nimi všichni, co sledovali některou z té záplavy zpravodajských stanic, které o tom referovaly. CNN, Sky News, Fox, Al-Džazíra, BBC... ti všichni tam měli kameramany.“

„To si děláš srandu.“

„Je to velká věc, Poe. Myslím, že nám doteď nedocházelo, jak velká hvězda Tilly ve světě matematiky vlastně je. Po jejím proslovu, ze kterého jsem nerozuměla jedinému slovu, následovaly patnáctiminutové ovace ve stoje.“

„Nene!“

„Během banketu po ceremoniálu se u našeho stolu vystřídali zástupci hned tří amerických státních úřadů a nabízeli jí místo. A jsem přesvědčená, že mezi nimi byli i pracovníci americké Národní bezpečnostní agentury.“

„Pane jo. Ale Tilly si to užila, ne?“

„Maximálně. Bez mrknutí oka zvládla napáchat dost slušných trapasů. Hned po příchodu se zeptala hlavní organizátorky večera, padesátileté dámy, zda jsou ty tmavé chloupky, co jí rostou na bradě, důsledkem hypertrichózy.“

„A to je co?“

„Běžně se tomu říká vlkodlačí syndrom. Ani to Tilly nezapomněla dostatečně zdůraznit.“

Poe se rozesmál tak nahlas, až hráči kulečnicku přerušili hru, aby se podívali, co se děje.

„Jen se směj, ale já celou dobu stála vedle ní. Stud tomu děvčeti absolutně nic neříká, že ne?“

Užuž chtěl Poe trumfovat historku své snoubenky několika případy, kdy se Bradshawová zachovala v trapných situacích jako ještě větší slon v porcelánu, když tu se rozrazily dveře a do hospody vběhl ustaraný muž v manšestrákách zamazaných od trávy a hnědé plstěné vestičce. Tvář měl rudou a vlasy neupravené, jako by si je místo hřebenu česal prsty. Zemědělec? Hajný, nebo pytlák? Skenoval zpola zaplněný lokál pohledem, dokud očima nespočinul na Poeovi.

„Musím běžet, Estelle,“ omluvil se. „Asi mě volá práce.“

KAPITOLA PÁTÁ

„Tady vás mám, příteli,“ oslovil příchozí ve vestičce Poea. „Vy jste tu policajt, že jo?“

„Když zrovna nečerpám dovolenou.“

„Cožpak nemusíte být ve službě pořád?“

Poe dopil pivo. „Tak povídejte, co se stalo,“ vzdechl.

„Musíte jít se mnou.“

Poe popadl peněženku a klíče z barového pultu a odpocho-
doval za mužem. Venku stále mrzlo, jinovatka na chodníku se
třpytila jako střepy.

„Kam jdeme?“ zeptal se Poe.

„Ke kostelu.“

„Ke Svatému Michaelovi?“

„Tak tak, příteli.“

Poe se zastavil. Muž ušel ještě několik metrů, načež se otočil,
aby zjistil, proč už nemá policistu v patách.

„Copak?“ zavolal na něj.

„Jak se jmenujete?“

„Anthony Lawson.“

„A čím se živíte, Anthony?“

„Starám se o církevní pozemky.“

„Jde o ty jezevce, co ničí zdejší hroby?“

„Vy už o tom víte?“

„Čtvrt hodiny před vámi přiběhl do hospody jeden chlapík.
Vyprávěl, že šel dát matce na hrob květiny, ale na místě zjistil,
že mu jezevci máti vyhrabali. Situace je to nepříjemná, nic-
méně stává se, že šelmy při hloubení nor tu a tam narazí na
hrob a při tom odkryjí i lidské ostatky. Jezevci jsou chránění,
takže není možné je přemístit bez povolení a to se uděluje spíš
výjimečně.“

„Ale...“

„Tohle není záležitost pro policii, Anthony,“ prohlásil Poe rozhodně. „Pokud chcete povolení k odchytu, budete to muset vzít oficiální cestou.“

Anthony chvíli vyčkal. „Domluvil jste?“ zeptal se.

„Ano. A teď se vracím zpátky dovnitř, abych si dal skotské vejce. Jestli chcete probrat své možnosti, tak se přidejte, zvu vás na pivo.“

„Je pravda, že jezevci vyhloubili noru pod hrobem paní Hetheringtonové, příteli, ale proto mě pro vás neposlali.“

„Ne?“

„Říkáte, že jezevci odkrývající lidské ostatky nejsou záležitostí policie?“

„Přesně tak.“

„Ani když odkrývají ostatky, co v daném hrobě nemají co pohledávat?“

KAPITOLA ŠESTÁ

Na místě dnešního Svatého Michaela stojí kostel již od roku 750, tedy o téměř pět set let déle, než je tomu v případě nedalekého a o něco slavnějšího svatostánku Shap Abbey. Díky prastarým kamenným zdem a vitrážím vyzařuje z kostela chlad a stoický klid. Stavba zařazená mezi památkově chráněné budovy druhého stupně se nachází v samém centru vesnice Shap, nad níž se tyčí její mohutná věž s cimbuřím. Od pohledu by ji Poe spíše než na chrám Páně tipoval na hrad. Nebo na středověkou polepšovnu pro nezvedené faráře.

Válečný pomník u vstupu na hřbitov v podobě vysokého keltského kříže, jenž se směrem k čtyřbokému podstavci rozšiřuje, byl Poeovi dobře známý. Chodívá k němu vždy druhou neděli v listopadu, připomenout si spolu s místními padlé ve druhé světové válce. Sám s tichou vzpomínkou nicméně pokaždé vyčkává, až davy prořídnou. Pomník je vyroben z místní žuly, tedy ze stejné horniny jako Herdwick Croft – odlehlá, dvě stě let stará ovčácká chalupa, v níž Poe bydlí.

„Tudy, seržante Poe,“ zavolal za ním Anthony a odbočil z ulice ke hřbitovu. Kovaná brána zela dokořán a před ní postávala zamlklá skupinka lidí, zatímco uvnitř areálu nebylo živé duše.

Hřbitov u kostela svatého Michaela postrádal jakýkoliv systém, hroby tam byly rozmístěny nahodile, jako by se nikdo nedokázal rozhodnout, jakou nejlepší strategii pro ukládání zemřelých zvolit. Nejvíc náhrobků se tísnilo u shluku vzrostlých opadaných stromů, Poe ovšem věděl, že další jsou roztroušené po celém areálu.

Rozhlížel se kolem sebe a hledal stopy po jezevcích: navršenou zeminu, popadané náhrobky, cokoliv, co by svědčilo o nočním podhrabávání. Naskytl se mu však jen pohled na zimní hřbitovní krajinu, trochu jako výjev z morbidního vánočního

přáníčka. Mezi vybledlými nápisy a popraskanými, napůl rozdrolenými náhrobky vykukovaly i novější hroby, které zjevně čelily drsnému shapskému počasí teprve krátce. Tu a tam na nich ležely čerstvé květiny či nějaká drobnost, naprostá většina však zůstávala prázdná a neudržovaná, jak už tomu na prastarých hřbitovech bývá, když smrt dožene i příbuzné zemřelých.

„Kam přesně míříme?“ zeptal se Poe Anthonyho.

„Za kostel.“

Anthony sešel z pěšiny na trávník a Poe ho následoval. Jinovatka na tlejcím listí mu křúpala pod silnými podrážkami pohorek jako bramborové lupínky. Když se přiblížili k severní straně kostela, kam nedopadaly paprsky odpoledního slunce, prakticky veškerou trávu vystřídal mech a popenec. Kořeny stromů se navzájem křížily jako popruhy na paletě.

Za kostelem se svět nořil do řídkého šera. Větve povrzávaly ve větru. Poe se zastavil. Něco se mu nezdálo. Zhluboka se nadechl, ale neucítil nic než vlhkou zeminu a borovicové jehličí. Snad ještě záchvěv vůně květů na hrobech, možná pár prvních sněženek. Žádný zápach. Znovu se nadechl z plných plic. Zavřel oči a zbytek nechal na své paměti. *Tak přece jen*, pomyslel si. Nežádoucí koření, odér, který tak dobře znal. Nasládlý pach připomínající zkažené vejce.

Pach masa v rozkladu.

Otevřel oči. Za tu chvíli, co tam stál a rozjímal nad okolními vůněmi, mu Anthony zmizel za kostelní věží. Poe následoval šlépěje v jinovatkou pokryté půdě.

Vtom zmerčil onu smrtonosnou verbež.

KAPITOLA SEDMÁ

„Smrtonosnou?“ zarazila se doktorka Langová.

„Vrány,“ vysvětlil Poe. „Přesně ten druh ptáků, co s oblibou oklovává mršiny. *Corvus corone*. A mezi nimi několik strak, ale ty jsou plaché, takže se rozletěly pryč.“

„Zatímco vrány zůstaly?“

„Ty jsou od přírody lenivé, teď byly navíc ještě přežrané. Takže ano, vrány tam zůstaly. Postávaly kolem jako supi. Pár z nich zvedlo hlavu, jako by čekaly, že k nim promluví, ale většina se ani nehнула. To se mi vrylo do paměti asi nejvíc – jak prostě jenom tak zíraly. Bez náznaku emocí zíraly a vyčkávaly.“

„O tom se vám zdává?“

Příkývl. „Scéna jako z Hitchcocka, doktorko,“ hlesl. „Jen na zemi jich stálo minimálně dvacet, další pak ve větvích. Svině odporný. Pardon za ten výraz.“

Gestem ruky mu naznačila, že omluva není nutná. „Nebude to poslední nadávka, co tady v léčebně dnes uslyším,“ uklidnila ho. „Co se dělo pak?“

„Anthony, ten týpek, co pro mě zašel do hospody, čapnul ulomenou větev a s křikem se po nich několikrát ohnal.“

„To je rozehnalo?“

„Jo. Aspoň do korun stromů, odkud nás pozorovaly po zbytek odpoledne.“

„Takže jezevci nadělali pěknou paseku.“

„Přesně tak. Pozemek za kostelní věží připomínal spíš čerstvě rozorané pole. Nánosy odhrabané zeminy sahaly až dva metry vysoko.“

„Vím, že se jezevci živí červy, ale vůbec jsem netušila, že si pochutnávají i na mrtvolách.“

„Nelákají je mrtvoly, ale snadné hrabání.“

„Jak to myslíte?“

„Mají sice silné přední běhy a dlouhé nezatažitelné drápy, ale půda v tuhle roční dobu je promrzlá, takže se při hloubení nor dost nadřou. Na hřbitovech bývá klid a k tomu půda, na kterou si člověk většinou vystačí s rýčem, proto je to tam tolik táhne. Jinými slovy hlavní přednosti hřbitovů v zásadě vyhovují i jezevcům.“

„A tenhle jezevec se tedy rozhodl vyhloubit si novou noru?“

„Nebyl sám, podle množství odhrabaný zeminy bych soudil, že se při chrujení slušně činil.“

„Chrujení?“

„Tak se u jezevců nazývá páření. Podle Anthonyho měla tu spoušť na svědomí minimálně čtyřčlenná rodinka.“

„A náhodou se jim podařilo odkrýt i ostatky oné nebožky?“

„Hrabali podél hrobu, a když se dostali do hloubky nějakých dvou metrů, tak se propadnul. Rakev sklouzla do částečně vyhloubené nory a v důsledku toho se sesunula i zemina nad rakví. Lišky zavětrily potravu a vyhrabaly si ji. Když se za svítání stáhly zpátky do nor, slétly se na zbylou hostinu vrány.“

„Fujtajbl,“ ušklíbla se doktorka Langová. „Takže ta rakev praskla? Proto si lišky a vrány měly na čem pochutnat?“

„Kdepak, rakev zůstala neporušená,“ opravil ji Poe.

„Cože? Myslela jsem, že ten chlápek, Anthony, mluvil o nálezu těla, které nemělo v hrobě co pohledávat.“

„Taky že mluvil a taky že nemělo. Ta mrtvola, kterou mi chtěl ukázat, ležela schovaná pod rakví.“

„Pod rakví?“

„Později jsem zjistil, že jde o tělo mladého muže. A rozhodně tam neleželo krátce. Prakticky nic z něj nezbylo. Původně byl zabalený do igelitu, ale jakmile se díky jezevcům dostal na světlo boží, lišky a vrány ho ohlodaly na kost. Ta nebožka tam byla pochovaná sedmnáct let. Předpokládáme, že náš mladík byl pod drnem stejně dlouho.“

„Ale... proč?“

„Proč by ne?“ namítl Poe. „Upřímně mě překvapuje, že se to neděje častěji. Pokud se někdo potřebuje zbavit mrtvoly, je hrob prakticky neprůstřelné řešení. Hloubí se výhradně noc

před pohřbem, takže stačí jámu jen o trochu zvětšit a tělo do ní schovat. Druhý den ráno je za přítomnosti truchlících do země spuštěna rakev, a když farář odrecituje příslušné verše Janova evangelia, nikdo netuší, že vlastně žehná dvěma mrtvým naráz. Obří tečku za tím vším udělá kamenná deska – jakmile hrob zatěžká, zmizí tělo jednou provždy, nebo minimálně do doby, než si někdo obstará příkaz k exhumaci.“

„Tomu říkám... kreativní myšlení.“

„Naneštěstí pro pachatele se jezevci s příkazy k exhumaci neobtěžují.“

„Komu patřilo to tělo?“

„Tím nálezem pro mě celý případ skončil.“

„A tomu mám věřit? Jste detektiv a nepochybně šlo o vraždu. Bylo to snad – jak jen to říkáte – mimo váš rajón?“

„Působil jsem tam jako zástupce Oddělení analýzy vážných trestných činů, doktorko, což je jednotka v rámci Národní kriminální agentury“, vysvětlil Poe. „My chytáme sériové vrahy, takže nález u kostela svatého Michaela jsem jen nahlásil cumbrijské policii a tím moje účast skončila.“

„Ale muselo vám to trochu vrtat hlavou, ne?“

„Trochu jo“, připustil. „Vedoucí vyšetřovatel případ nakonec uzavřel jako smrtelný úraz při nelegální těžbě v lomu nedaleko kostela, přičemž údajně šlo o přistěhovalce bez dokladů, co přijel do Spojeného království za prací. Soudní pitva odhalila zranění v oblasti hlavy a horní části trupu, která svou povahou odpovídala pádu ze skály. Podle policistů předák nejspíš zpanikařil, a místo aby úmrtí nahlásil příslušným orgánům, zvolil snazší cestu – tělo ukryl a sám prchnul do Evropy. Přesnou příčinu smrti se úřadu koronera zjistit nepodařilo.“

„A s takovým závěrem jste se spokojil?“

„Jak říkám, nebyl to můj případ. Vedoucí vyšetřovatel nakonec celou věc postoupil úřadu pro bezpečnost a ochranu zdraví při práci.“

„Přesto se přihodilo něco, kvůli čemu jste svůj názor přehodnotil. Co to bylo?“

„Proč si to myslíte?“

„Pokud vaše mysl považuje vrány za katalyzátor všeho, co se následně semlelo tady,“ položila dlaň na spis, „znamená to, že mužské tělo v hrobě souvisí s obětí nalezenou u Bouřkového dubu.“

Poe si dal načas, ale nakonec přikývl.

„A právě tím dubem pro mě celý případ oficiálně začal.“

KAPITOLA OSMÁ

Konferenční místnost 14B, ústředí Národní kriminální agentury (NCA), Citadel Place 6, Londýn

Chvíli mu to trvalo, ale nakonec Poe ticho v konferenční místnosti zaregistroval. Došlo mu, že tam nejspíš panuje už nějakou dobu. Zamrkal a zaostřil na bezmyšlenkovité čmáranice na programu schůze – vůbec si neuvědomoval, že si začal kreslit, ale původně prázdné okraje stránky byly nyní pokryté inkoustem, jasná známka toho, že se nudil, a ne zrovna krátce. Vzhlédl. Celá místnost čekala na jeho odpověď.

„Omlouvám se, trochu jsem se zamyslel,“ přiznal.

„Ptal jsem se na váš názor,“ zopakoval muž, který předsedal jednání.

„Ohledně čeho?“

„Jestli budou mít pobrexitové dohody o sdílení údajů, které máme uzavřené s Evropskou unií, negativní dopad na činnost Oddělení analýzy vážných trestných činů. Co myslíte?“

„Myslím, že jsem musel detektiv inspektorku Flynnovou v poslední době dost vysírat,“ odpověděl. „Jinak nechápu, proč by mě sem posílala.“

Když ustal smích, Poe navázal: „Ale jinak bych neřekl, že nás brexit zasáhne tak jako ostatní oddělení. Sérioví vrazi i násilníci bývají nenápadní. Málokdy na sebe upozorní ještě před samotnými útoky.“

„Ale s Europolem a našimi evropskými kontakty komunikujete, ne?“

„To jo. Nicméně když už potřebujeme pomoc od svých protějšků na kontinentu, většinou volíme neoficiální cesty. Je to rychlejší a člověk se okamžitě dostane přesně k osobě, s níž si chce promluvit.“

Muž v čele stolu se zamračil. „Neoficiální cesty“ rozhodně nemohl napsat do hlášení, které dostal za úkol pořídit. Výstupem jednání mělo být doporučení. Poeovi to vrásky nedělalo. Vrátil se ke svým malůvkám, byť tentokrát nechal alespoň jedno ucho nastražené. Poznámku na adresu Flynnové myslel pochopitelně v žertu, ale přesto teď dumal nad tím, jestli ji přece jen něčím nenaštval. Když ho ráno posílala na další zbytečný mítink, měla zjevně špatnou náladu. Asi by nebylo od věci se zeptat, jestli jí třeba nemarodí synek.

Přetočil mobil displejem vzhůru a s překvapením zjistil, že mu poslala tři textovky se stoupající mírou podráždění. V poslední stálo úsečné: „Okamžitě mi zavolej!“ Poe se v minulosti ulil ze schůzek i na základě chabějších výmluv, takže se rovnou omluvil a vyšel na chodbu. „Co se děje?“ vytukal. Vzápětí zvedl příchozí hovor.

„Kde vězíš?“ zeptala se ho.

„Akorát jsem vylezl ze zasedačky.“

„Počkám na tebe v hale.“

„Ty jsi tady?“

„Jsme tu všichni tři.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

„Všichni tři? Kdo všechno tam byl?“ zeptala se doktorka Langová.

„No, zaprvé šéfová, pochopitelně,“ odvětil Poe.

„Jak spolu vycházíte?“

„Známe se už léta.“

„Na to se neptám.“

„Jsme tak trochu jako staří manželé. Občas si lezeme na nervy, ale oba víme, kdy to utnout. Kdysi jsem šéfoval já jí, teď se role otočily.“

„Je vám to nepříjemné?“

„Jako detektiv inspektorka si vede líp než kdysi já, já jsem zas lepší seržant než ona. Dohromady nám to funguje dobře.“

„Je stejně zapálená do práce jako vy?“

„Rozhodně,“ odpověděl Poe. „Ale má malého syna a přítelkyni, které by se líbilo, kdyby si Stephanie našla nějaké bezpečnější zaměstnání.“

„Kdo vaši šéfovou doprovázel?“

„Tilly.“

„To už se vrátila ze Států?“

„K tomuhle došlo dobrých pět měsíců po té události s jezevci.“

„Povězte mi o Tilly víc.“

Usmál se. „Tilly je... prostě Tilly,“ shrnul. „Bizarní sestřih, pod kterým ukrývá mozek o velikosti Walesu. Ve tváři bledší než moučný červ, ovšem pálí jí to víc než tisícovce sluncí. Je génius, naprostý génius, ale před nástupem k nám znala pouze akademické prostředí, jinou životní zkušenost neměla. Ve třinácti odešla na Oxford, kde zůstala až do třiceti.“

„Čemu se tam věnovala?“

„Myslím, že čisté matematické. Snažila se mi to několikrát vysvětlit, jenže jsem se vůbec nechytal. Nicméně pokud jde

o matiku, je úplný chameleon, dokáže si poradit prakticky se vším od počítačů přes profilování nebo databáze, prostě s čím-koliv, o čem potřebujeme rychle sehnat kvantum informací...”

„Zní jako mimořádná žena.“

„To taky je. Ale odchod z běžného školského systému ve třinácti nezůstal bez následků. Nikdy pořádně nepřišla do styku s obyčejnými lidmi, takže mívá problém se začlenit. Vyprávěl jsem vám, co řekla té dámě v Americe o chloupkách na bradě, když si tam přebírala cenu?“

Doktorka Langová potlačila úsměv. „Jak se zajímala, jestli netrpí vlkodlačím syndromem?“

Příkývl. „Tak vězte, že ze všech společenských šrapnelů, co během let vypustila z pusy, by se tenhle nedostal ani do první stovky.“

„Neutahují si z ní kolegové?“

„Dřív jo.“

„A teď?“

„Už ne,“ odvětil, ale blíže to nerozvedl.

„Říkal jste, že se přátelíte?“

Opět příkývl. „Přestože nejsem zrovna kamarádský typ. Tilly je loajální, odvážná a neuvěřitelně laskavá. Asi ten nejhodnější člověk, co znám. Je jako zrcadlo, ve kterém člověk vidí jen tu nejlepší verzi sebe sama.“

„Dobře, zdá se, že máte slušnou oporu nejen v Estelle,“ shrnula doktorka Langová. „A co ten třetí?“

„Třetí?“

„Detektiv inspektorka Flynnová zmínila, že na vás v hale čekají tři. Ona, Tilly a ještě někdo. Koho tím myslela?“

Poe se zamračil. „Měla jste někdy stážistu, doktorko?“

„Občas mívám na sezení studenty.“

„Tak víte, jak to s nima chodí.“

„Jak?“

„Jsou jako osina v zadku.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Flynnová čekala na Poea na recepci. V jasně osvětlené hale stála šedá koženková křesílka v účkových kójkách. Za nimi se od podlahy ke stropu, ode zdi ke zdi skvěla obří rytina vyobrazující historii Národní kriminální agentury.

Ta oficiálně vznikla v roce 2013 sloučením několika výrazně starších dílčích úřadů, mimo jiné Národní agentury proti obchodování s lidmi či Ústřední kriminalistické zpravodajské služby. Poeovi obraz pokaždé připomněl, z jak nesourodých složek se NCA skládá.

Po boku Flynnové spatřil sedět Bradshawovou a muže, kterého nepoznával.

„Co máš tenhle týden v plánu, Poe?“ zeptala se Flynnová.

„To asi dost záleží na tom, proč se ptáš,“ odpověděl, zatímco si ostražitě prohlížel neznámého. Měl na sobě oblek. Ovšem ne takový ten bytelný a nepoddajný, co nosívali kriminalisté, tento působil, že vznikl na krejčovském stupátku, šitý pěkně na míru. Lakýrky se mu leskly novotou. Ve vlasech gel, nehty úhledně zastrížené.

Vypadal jako přesně ten budižkničemu, co na stránkách letištních časopisů pózuje se značkovými brýlemi. Poeovi byl na první pohled nesympatický.

„Potřebuju, abyste společně s Tilly a Linusem vyrazili do Cumbrie,“ opáčila Flynnová. „Detektiv superintendantka Jo Nightingaleová vás už očekává. Jakmile se tam dostanete, zavolá ti další instrukce.“

„Specifikuj, tam“

„Do Keswicku.“

„Přece jim tam neřadí další sériový vrah,“ zarazil se Poe.

V nedávné době se s nimi v Cumbrii roztrhl pytel.

„Nejde o sériového vraha.“

„Tak proč to postupují nám?“

Oddělení analýzy vážných trestných činů, zkráceně SCAS, se zapojuje do vyšetřování výhradně na žádost místních policejních složek. Specialitou jednotky nejsou jen očividné případy sériových útoků, ale třeba i vraždy, které zdánlivě postrádají motiv. Poe s Nightingaleovou v minulosti spolupracoval už několikrát. Je schopná a v oboru má solidní postavení, ale jako pro každého policistu i pro ni znamená žádost o pomoc zvenci přiznání neúspěchu.

„Podle mě to není z její hlavy,“ vysvětlila Flynnová. „Příkaz jde asi shora.“

„Tomu moc...“

„Dnes večer se setkáte s biskupem z Carlisle. Osvětlí vám, proč se do věci vložil.“

„Tobě to neřekli?“

Flynnová zavrtěla hlavou. „Superintendentka Nightingaleová zmínila možný náboženský aspekt, ale jinak nikdo z nás netuší, proč se do případu zapojil biskup.“

Poe si povzdechl. Když naposledy vyšetřoval zločin, do něhož byli zapleteni křesťané, všichni v místnosti ho po příchodu ostentativně ignorovali. Jeden sykl: „Bezvěrec vždy působí tuze nešťastně, že ano?“ Ostatní se uchechtli, ovšem ve chvíli, kdy Poe jednomu z nich nasadil pouta a zatkl ho za znásilnění, smích je přešel.

Flynnová ukázala na muže v nemístně zvoleném obleku. „Tohle je Linus Jorgensen. Pojede s vámi.“

„Dobré ráno,“ pozdravil ho Linus a natáhl k Poeovi pravačku. „Na spolupráci s vámi se mimořádně těším, seržante Poe.“

Poe ho ignoroval. „Co to má, ksakru, bejt?“ zeptal se Flynnové. „Pracuju sám.“

Flynnová si povzdechla. „Poe, posledních osmnáct případů tě doprovází Tilly,“ uvedla na pravou míru.

„No jasně, já a Tilly pracujeme sami.“

„Tak tentokrát sami nebudete. Linus je z Národního kontrolního úřadu. Aktuálně probíhá audit efektivity vynaložených

prostředků a vybrali naše oddělení, protože jde o jednu z mála jednotek NCA, které se přímo nijak nepodílejí na boji proti terorismu.“

„Vždyť mu ještě teče mlíko po bradě,“ utrousil Poe. „Není tam jako stážista?“

„Nejsem žádný stážista,“ ohradil se Linus.

„A co je to vůbec za jméno? Linus. Nejmenovala se tak postavka z toho komiksu o Snoopym?“

„Linus byl nejlepší kamarád Charlieho Browna,“ dala mu za pravdu Bradshawová. „V jednom kuse si cumlal palec.“

„Hej, stojím přímo tady!“ ozval se Linus. „A jméno Linus se v naší rodině dědí už po generace.“

„Ve vaší komiksové rodině?“ neodpustil si Poe.

„Dospěješ někdy?“ zpražila ho Flynnová.

„Dospěl jsem už dávno. Nemohl bych být dospělejší, ani kdybych si předplácel *Dům a zahradu*.“

„Pokud se ukáže náboženská stopa jako relevantní, mohl by se ti Linus ještě hodit. Studoval teologii na Durhamské univerzitě, takže vám může pomoci zorientovat se v téhle permanentně podrážděné komunitě.“

„Nepotřebuju žádný garde, šéfová.“

„Poe, když jste se setkali s biskupem naposledy, Tilly mu valila do hlavy cosi o častých problémech seniorů se zácpou.“

„Ale to byla první v terénu,“ zaprotestoval. „Teď už je v tomhle ohledu mnohem poučenější.“

„To rozhodně jsem,“ přikývla Bradshawová. „Zácpa v současnosti trápí lidi nad sedmdesát víc než kdy dřív. Podle nedávných studií by na vině mohl být vyšší průměrný věk dožití a tedy i delší období, kdy senioři žijí ovdověle. Jelikož lidem po ztrátě životního partnera často chybí chuť k jídlu, ve větší míře se spoléhají na polotovary, jenže ty obvykle obsahují málo vlákniny a naopak hodně soli. Myslíš, že to bude biskupa zajímat, Poe?“

Flynnová propíchla Poea pohledem. „Vidíš?“ hlesla.

„No bože, tak holt Tilly jednou počká v autě,“ oponoval. „Vyřešeno.“

„A co vloni, jak se řešil ten prst jeptišky v octovém nálevu a tys o botách kněze mluvil jako o ,nazaretských najkách?“

„Za to jsem se už omluvil.“ Poe zvážil zúženou nabídku alternativ. „Co kdyby Snoopy zůstal v Londýně a já slíbil, že mu každý večer pošlu kompletní hlášení?“

„Jmenuje se Linus, jasné?“ zaúpěla Flynnová. „A kompletní hlášení budeš každý večer posílat e-mailem tak jako tak.“

„Jo? A proč?“

„Protože já s vámi nemůžu,“ vysvětlila. „Tentokrát ne, mám plné ruce práce s tím auditem.“

Poe vyrazil do nejvzdálenějšího koutu haly. „Můžeš na slovíčko mezi čtyřma očima, šéfová?“ zeptal se.

Flynnová ho následovala. A Linus následoval Flynnovou.

„Zdá se, že ne,“ řekla.

„Odpal, Snoopy,“ obořil se na něj Poe.

„Probůh,“ zareagoval Linus. „Hruběji by to nešlo?“

„Pokud mi Tilly zas povolí vulgarismy, tak šlo. A teďka vy-smahni.“

Linus se zamračil. Poe si na okamžik myslel, že neustoupí. Nakonec ale sklopil zrak a odšoural se zpátky ke koženkovým křesílkům, kde se připojil k Bradshawové.

„Mrzí mě to, Poe, ale jede s vámi,“ oznámila mu Flynnová, jakmile se Linus ocitl z doslechu. „Nařídil to ředitel a mám dojem, že on sám to dostal befelem.“

„Nejsou to ani dva roky, co jsme rozbili ten gang překupníků se starožitnostmi,“ nevzdával se Poe. „A ti nakupovali přímo od al-Káidy.“

„Kam tím míříš?“

„Poukazuju na to, že člověk nemusí zacházet moc hluboko do minulosti, aby našel zásluhy SCAS na boji proti terorismu.“

Flynnová mlčela.

„Což znamená, že ten argument s rozpočtem na boj proti terorismu je ptákovina,“ pokračoval Poe. „Je to jenom záminka, jak se infiltrovat dovnitř, ve skutečnosti jim o to nejde.“

„S ředitelem jsem mluvila o tomtéž,“ připustila.

„Vím, že jo. Protože ani jeden nejste včerejší. Tak o co tu kráčí doopravdy? Co je ten cucák zač?“

„Nemáme nejmenší tušení,“ odpověděla. „A právě to nám dělá starosti.“

„Vytočila bys mi superintendantku Nightingaleovou, Tilly?“ poprosil Poe a přidal plyn, aby předjel karavan. Na dálnici M6 kolem Birminghamu bylo dle očekávání rušno a on se od tamtud chtěl vymotat dříve, než vypukne skutečná dopravní špička. Později kolem Manchesteru provoz jistě zhoustne, ale Lancashirem a Cumbrií by měli projet už rychle a bez větších zádrhelů.

Jeho polovičitý pokus setřást Linuse u Flynnové neobstál.

„Dělejte, jako bych tu nebyl, seržante Poe,“ ozval se Linus ze zadního sedadla.

„Žádný problém, Snoopy,“ odvětil Poe a upravil si zpětné zrcátko tak, aby v něm nevítaného hosta neviděl.

Bradshawová našla telefonní číslo na Nightingaleovou a zavolala jí. Zvedla to okamžitě.

„Kde jste?“

„Už skoro za Birminghamem, superintendantko,“ odpověděl Poe.

„Takže ještě tak tři hodiny cesty?“

„Plus minus. Provoz by měl za chvíli polevit, tak chci získat trochu náskok. Kam přesně míříme?“

„Tentokrát přijedete jen ve dvou, je to tak? Bez detektiv inspektorky Flynnové.“

„Jen já a Tilly, bohužel.“ Linus si odkašlal. Poe ho ignoroval. „NCA má na krku nějakéj zavšivenej audit a zatáhli do toho i naše oddělení. Musela zůstat v Londýně.“

„Víte, co se tu semlelo?“

„Slyšeli jsme něco o náboženské stopě, jinak nic.“

„Tak vám to stručně shrnu,“ spustila Nightingaleová. „Před dvěma dny našli nějakí druidové tělo přivázané k Bouřkovému dubu. Znáte ten strom?“

„Vím, že existuje.“

„Dotyčný byl po smrti minimálně den, když...“

„Ještě neproběhla soudní pitva?“

„Ne, ale nemáme pochyby o tom, jak zemřel.“

„Jak?“

„Někdo ho ukamenoval.“

To byla pro Poea novinka. V minulosti už vyšetřoval upálení zaživa, hledal traviče, nájemné vrahy, dokonce i vraždícího šéfkuchaře, ale s ukamenováním se doposud nesetkal.

„Podařilo se vám zjistit totožnost oběti?“ zeptal se.

„Nějaký Kornelius Green.“

„To má až biblické nádechy. Co se vám o něm zatím podařilo zjistit?“

„Nic moc. Kornelius vedl pobytové náboženské středisko. Takové to místo, kam lidi jezdí studovat bibli, debatovat o tom, jakou roli v jejich životě hraje víra, a tak podobně.“

„Proto se máme dneska večer sejít s biskupem z Carlisle?“

„Důvod schůzky s biskupem se dozvím až *ex post* – od vás.“

„Budíž,“ netlačil dál Poe. „Co ještě víte?“

„Moc toho není. Prostě toho zatracenýho chudáka přivázali k Bouřkovému dubu a házeli po něm kameny.“

„Zemřel přímo tam?“

„Stopy krve to jednoznačně potvrzují a na místě se našly i použité kameny.“

„Známe věk?“

„Kolem šedesáti.“

„Zdravý?“

„Nic nenasvědčuje opaku.“

„Takže pokud nevyrazil k Bouřkovému dubu dobrovolně, hledáte víc než jednoho pachatele.“

„Tak zní hypotéza.“

„Svědci?“

„Možná. V nedalekém stanovém městečku snad prý někdo zaslechl křik.“

„To znamená, že máte přibližný čas úmrtí?“

„Jenom možná. Svědek totiž jedním dechem dodal, že byl sjetej jak pneumatika, takže nemůže zaručit, že se poblíž někdo třeba jen nehádal.“

„Kdy proběhne soudní pitva?“

„To záleží na vás,“ odpověděla Nightingaleová. „Trochu jsem doufala, že byste mohl poprosit Estelle. Kdyby jí to nevadilo. Tělo máme aktuálně v Carlisle, ale můžeme ho nechat převézt, kdyby potřebovala.“

„Carlisle určitě nebude problém, už je v Cumbrii.“

„Vážně? Co tu dělá?“

„Poe a Estelle jsou zasnoubení, detektiv superintendantko Nightingaleová, budou se brát!“ vykřikla Bradshawová, která se nedokázala ovládnout. „Jakmile se dozvěděla, že Poe míří pracovně do Cumbrie, zrušila pár přednášek, aby strávili nějaký čas spolu.“

„No to mě podržte!“ vykřikla Nightingaleová. „Poustevník ze Shap Fell míří do chomoutu se strašidelnou patoložkou? V těchhle věcech se moc nevyznám, ale není to jedno ze dvanácti znamení Apokalypsy?“

„Hahaha,“ ucedil Poe.

„Ve skutečnosti jde o jednu ze sedmi pečeti a sedmi polnic,“ zahlásil Linus, aniž by vzhlédl od tabletu, do kterého si cosi datloval od chvíle, co opustili Londýn. „Píše se o tom ve Zjevení, jedná se o sérii katastrofických událostí, jež zvěstují konec světa.“

„Kdo to, ksakru, mluví, Poe?“ podivila se Nightingaleová.

„Nikdo,“ odpověděl a upravil si zpětné zrcátko tak, aby mohl Linuse zpražit pohledem.

„Myslela jsem, že jedete jen vy a Tilly.“

„Snoopy je u mě na stáži.“

„Máte stážistu?“

„Vysvětlím to, až se potkáme.“

„A jmenuje se Snoopy?“

„Jeho skutečné jméno zní Linus, detektiv superintendantko Nightingaleová,“ vložila se do rozhovoru Bradshawová. „A mám pocit, že se Poeovi moc nezamlouvá.“

Poe nic nenamítal.

„Tak tohle bude velký vtipný,“ zahlásila Nightingaleová.

„Kde vás najdem?“ zeptal se Poe.

„Pořád ohledáváme místo činu. Můžeme se sejít tady?“

„To by šlo. Prozradíte mi směrovací číslo?“

„Londýn vám trochu stoupnul do hlavy, Poe. Je to strom na svahu.“

Usmál se. Bylo fajn vracet se domů. „Tak tedy souřadnice,“ opravil se.

„Konečně z vás promluvil pravý Cumbrian.“

Z auta se zdálo, jako by Bourřkový dub někdo vykopal a zasadil korunou dolů. Minimálně na první pohled to tak působilo. Poe netušil, kolikrát do osamělého dubového strážce už udeřil blesk, ale nerostl na něm jediný list, kůru měl sežehlou a vypadal celíčký seschlý. Skelet z větví, jenž se ostře rýsoval proti jasné obloze, připomínal spíš kořeny.

Ptát se, čím to místo přitahuje druidy, považoval za zbytečné. Dokonce i v nízko posazeném letním slunci působil strom mysticky. Poea napadlo, jestli na místo teď nezanevrou. Muž připoutaný ke kmenu a ukamenovaný k smrti po sobě nepochybně musí zanechat špatnou karmu nebo jak to říkají.

Bradshawová navrhla, že počká v autě, než Poe s Nightingaleovou všechno vyřídí. Linus jí chtěl dělat společnost. Poeovi se ta představa ani trochu nezamlouvala, a tak trval na tom, že půjdou všichni.

„Ráda bych ale začala s profilováním Kornelia Greena,“ zaprotestovala Tilly. Vyhlédla z okénka spolujezdce. „Navíc prší a holínky mám úplně na dně kufru.“

„A já mám jen tyhle,“ přidal se Linus a ukázal na své nablýskané lakýrky.

Takže rozhodnuto.

„Pro ty holínky ti dojdu, Tilly,“ nabídl se Poe. „A Snoopy, vyrazit do Cumbrie bez outdoorového vybavení byl fakt blbej nápad.“

„To vy jste říkal, že nemáme čas, abych se zastavil doma pro...“

„Tvůj problém.“

Poe měl robustní pohorky s tlustou podrážkou a Bradshawová si své holínky pořídila před pár lety pod jeho dohledem. Trval tehdy na tom, aby do nich investovala slušnou částku, a ona ho poslechla. Díky tomu dokázala nyní na mokřem a kluzkém